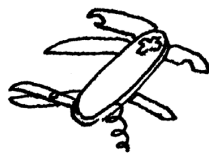

Inhoud

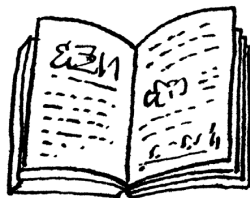
1	Feestbeest	7
2	Wij willen winnen!	12
3	Maikel	19
4	Zoektocht	25
5	Briefjes	31
6	Code Langnek	37
7	Waar Mart bang voor is	44
8	Een verdacht pakket	50
9	Poederdoos	56
10	Een dure grap	62
11	Luchtalarm	68
12	Geen twijfel meer	73
13	Pak ze!	79
14	Oorlog	85
15	De schuilplaats	90

1 Feestbeest

‘Hartelijk gefeliciteerd, jongen!’

Meneer De Jong pakt zijn hand en schudt zo hard dat Jurre even bang is dat zijn schouder uit de kom zal vliegen. ‘En? Heb je een mooie dag gehad?’ Jurre knikt. Terwijl hij opsomt wat hij gisteren allemaal heeft gekregen, voelt hij zijn arm nog tintelen.

‘Een zakmes, een horloge, een wereldbol, stickers en ... eh ...’

‘Een boek toch?’ helpt Jasmijn.

‘O ja, een wildedierenatlas.’

‘Sjonge,’ lacht meneer De Jong, terwijl hij zich weer op zijn bureaustoel laat zakken, ‘dat is niet niks. En wat heb ik gehoord? Kom

je volgende week je verjaardagsfeest hier in Zoopark vieren?’

‘Ja. Volgende week woensdag.’

‘Mooi zo. Heb je de kaartjes al?’

‘Nee, die kwam ik halen eigenlijk.’

Meneer De Jong kucht. ‘Sorry, maar dan ben je op het verkeerde adres. De kaartjes liggen bij de receptie. Ik had ze namelijk al aan Agnes gegeven.’

‘Oké.’ Jurre loopt naar de deur. ‘Kom je mee, Jas?’

Samen gaan ze naar de ingang van de dierentuin, waar Agnes achter een van de kassa's zit. ‘De kaartjes?’ vraagt ze verbaasd.

‘Hoezo?’

‘Voor mijn verjaardagsfeest’, verduidelijkt Jurre.

‘O, de uitnodigingen, bedoel je dát.’

Agnes trekt een laatje open en schuift een pakje kaarten naar hen toe. Jurre haalt het brede elastiek eraf. ‘Mooi?’ vraagt Agnes. ‘Super’, vindt Jurre. ‘Ik ga ze meteen schrijven.’

Thuisgekomen leggen ze de kaarten naast elkaar op de keukentafel.

‘Negen’, telt Jasmijn.

Jurre veert omhoog. ‘Maar negen? Dat klopt niet! Er mochten er toch tien op mijn feestje komen?’

Jasmijn lacht. ‘Met jou erbij is het toch tien? Je hoeft jezelf toch niet uit te nodigen voor je eigen feestje?’

O ja. Jurre grinnikt. Daar had hij even niet aan gedacht.

‘Oké.’ Jasmijn pakt de eerste kaart. ‘Voor wie wordt deze?’

Jurre kijkt naar de brullende leeuwen op de voorkant. *Ik vier mijn verjaardag in Zoopark*, leest hij. *Kom je ook?*

‘Sam’, zegt hij.

Jasmijn pakt een pen uit het pennenbakje. ‘Eigenlijk moet jij schrijven, hè?’

‘Doe jij maar’, zegt Jurre vlug. Jasmijn kan het stukken netter dan hij en ze maakt ook nooit fouten.

Jasmijn schrijft. Ondertussen denkt Jurre na over de andere kaarten. Joël, die moet ook komen, en Casper en Nathan en Lorenzo. Bij die jongens is hij ook op het feestje geweest. Even tellen ... hoeveel kunnen er dan nog bij? Nog drie.

Jasmijn pakt een volgende kaart. ‘Maikel?’ zegt ze. ‘Doe je die ook?’

Maikel. Tja ... Jurre tikt met zijn wijsvinger op de tafelrand. Maikel is wel aardig, en grappig, maar ook zo ... druk. Als Maikel erbij is, gebeuren er soms rare dingen. Gewoon, omdat hij niet altijd nadenkt voordat hij iets doet. Er ontsnapt een diepe zucht

uit Jurre's mond. Jasmijn kijkt op. 'Jij bent toch ook bij Maikel geweest?'

Ja, dat is waar. 'Oké, doe Maikel dan ook maar. Maar hij moet wel een beetje normaal doen.'

'Tss. Alsof jij altijd normaal doet.'

Jurre wil Jasmijn een duw geven, maar bedenkt nog net op tijd dat hij liever geen kaarten met grote krassen wil.

'En Mart? Doe je die ook?'

Mart. Jurre slikt. Even blijft het stil. De klok in de kamer tikt.

Mart. Mart. Mart.

'Mart?' vraagt hij dan.

'Ja,' antwoordt Jasmijn, 'je weet wel, die lange jongen uit onze klas.'

Flauw, vindt Jurre. Hij weet heus wel wie Mart is. Weer is het stil. Mart. Mart. Mart.

'Nou?' vraagt Jasmijn. Ze pakt de volgende kaart al.

Jurre aarzelt. 'Ik weet niet ...'

'Hoezo? Mart is toch oké?'

Jurre krast met zijn nagel over het tafelhout. 'Nu wel ja.'

'Dus?'

Jurre geeft nog geen antwoord. Eigenlijk zou hij Mart wel moeten vragen. Vooral omdat Mart niet veel vrienden heeft. Niet meer. Mart had wel vrienden, maar die deden foute dingen. Ook hij en Jasmijn hadden er soms last van.

'Ik weet niet', zegt hij nog een keer. 'Ik bedoel ... die vrienden ...'

'Dat was vroeger', zegt Jasmijn net iets te eigenwijs.

'Je lijkt m'n oma wel,' zegt Jurre, 'die heeft het ook altijd over vroeger.'

Jasmijn proest. 'Nee, serieus. Ben je echt bang dat Mart nog met die vrienden omgaat? Die laat hij heus wel met rust.'

Jurre haalt diep adem. 'Dat kan best zo zijn, maar is het anders-om ook zo? Laten die vrienden Mart ook met rust?'

Jasmijn legt de pen neer en draait zich naar hem toe. 'Jur, ik vind het niet eerlijk wat jij nu zegt. Als je zo denkt, wordt Mart toch nooit ergens uitgenodigd?'

Hm. Jurre denkt na. Iets in hem zegt dat Jasmijn gelijk heeft. Maar soms is Jasmijn gewoon te lief.

'Het kan wel,' geeft hij toe, 'maar ik wil met die vrienden niks te maken hebben.'

Jasmijn glimlacht. 'Dat hebben we toch ook niet?'

'Niks', herhaalt Jurre. 'Helemaal niks.'

'Maak je geen zorgen', sust Jasmijn. Jurre ziet hoe ze een zwie-rige M op de kaart schrijft. De M van Mart.

'Nou, vooruit dan maar.'

Er zijn nog twee kaarten over. Voor wie zijn die?

'Lieke?' stelt Jasmijn voor.

Lieke? Is het niet raar dat hij nog een meisje op zijn feestje vraagt? En hij is toch ook niet bij Lieke geweest?

'Anders ben ik het enige meisje.'

Ja, dat is natuurlijk waar. 'Oké', beslist Jurre. 'Schrijf er ook maar één voor haar.'

De laatste kaart is voor Jasmijn. 'Hihi,' lacht ze, 'dit is de eerste keer van mijn leven dat ik een kaart schrijf aan mezelf.' Met grote letters zet ze haar naam op de envelop. 'Zo. Klaar.'

De volgende dag deelt Jurre de kaarten uit op het schoolplein.

'Cool!' roept Mart, en Jurre ziet aan zijn ogen dat hij het meent.

'Wat gaan we in Zoopark doen?' vraagt Maikel. 'Gaan we ook naar de haaien?'

Kijk, denkt Jurre, daar heb je het al.

‘Ik zeg nog niks’, antwoordt hij geheimzinnig.

‘De leeuwen!’ roept Joël. ‘We gaan de leeuwen voeren. Met een hapje Maikel!’

Maikel stormt op Joël af, maar die kan nog net wegrennen.

‘Wat gaan we dan doen?’ vraagt Maikel nog een keer als ze even later weer bij de groep staan.

‘Geheim’, zegt Jurre. Meneer De Jong heeft wel verteld wat de plannen zijn, maar dat moet een verrassing blijven. ‘Jullie zien het vanzelf. Maar het wordt wel leuk.’

‘Tuurlijk wordt het leuk,’ zegt Maikel, ‘want ik ben er toch bij?’

‘Tsss,’ zegt Casper, ‘hoor hem eens, de grapjas. We kunnen jou beter bij de apen zetten. Kun je kunstjes afkijken.’

‘Ja,’ zegt Lorenzo, ‘dat lijkt me een goed plan. En hij valt niet eens op daar.’

Nu komt Maikel op Lorenzo af. ‘Wát zei je?’

‘Ik zei ...’ begint Lorenzo, maar de rest van zijn zin wordt opgeslokt door het geluid van de bel.

Met z’n allen lopen ze naar de ingang.

‘Het wordt vast gezellig’, meent Lieke.

‘Beregezellig’, zegt Jasmijn.

‘Beestachtig!’ roept Joël.

‘Yep,’ vindt Maikel, ‘we gaan feesten bij de beesten!’

‘Jo,’ juicht Joël, ‘en Jurre is het feestbeest!’

Jurre lacht. Hij heeft er superveel zin in!